

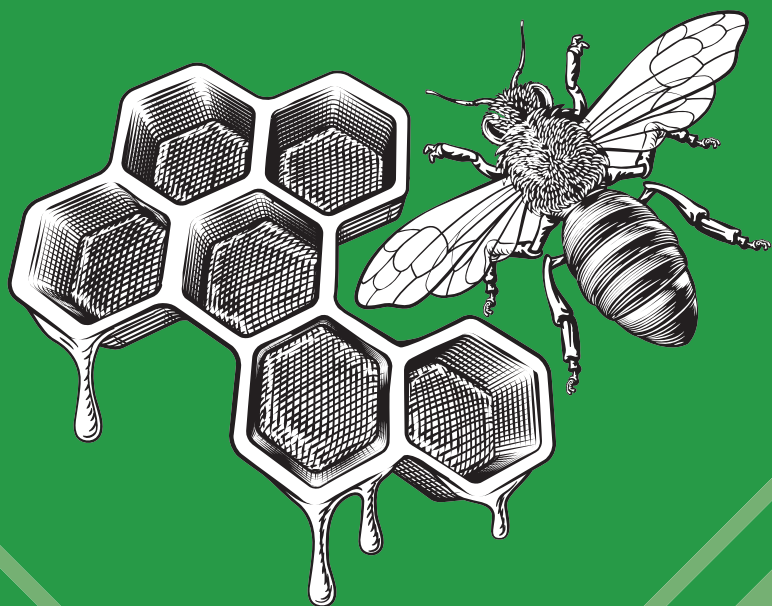
Kitap bir ihtiyaçtır.

Yürek Kuşu

İNSAN VE
HAYAT
KİTAPLIĞI

İÇİNDEKİLER

Bir Milyon(cu) Sebep...7
Bir Damla Bir Karınca...13
Ne Olacaksın!...17
Küçük Siyah Mürekkep Lekesi...23
Z Kuşağı Muhakemesi...27
Marifet Onda Birde...33
Yürek Kuşu...37
Gri Şehirlerde Yaşayan Annelere...41
Komsu...45
Kayıp Mefhumlar Tamircisi...49
Reçel Köpüğü...53
Bir Kiraz Bin Nasihat...57
Kediperver Cemiyeti...63
Bir Tabak Teknoloji...67
Elmalı Turta ve Berceste Kulübü...73
Eve Ne Zaman Geleceksin?...77
Gurbete Gitmiyorsun!...81
Unutulmamış Şeyler Dükkanı...85
Acayip...91
Böğürtlen Yazı...95
Cangüdâz Rüya...99
Ben Bir Balıktım...103
Gündelik Hayatın Olağan Güzellikleri...107

BİR MİLYON(CU) SEBEP

“İnsanlık için küçük; fakat bir arı için büyük lokma.”

Bu ses, elinde çiçeği ile arı beslemekte olan 12 yaşlarındaki kızdan gelmişti. O, bir arıyı evcilleştirmişti, hatta ona isim bile bulmuştu. Adı Brütüs'tü. Olur da arı onu sokarsa “Sen de mi Brütüs!” demek içindi.

Arısını besledikten sonra büyüteciyle karınca yuvasına yaklaştı. İşler yolundaydı, sadece okulun ilk günü olduğu için yavru karıncalar biraz mızımızlanıyormuş gibi geldi, o kadar. Onun dışında Karıncamanya, her günkü gibi nizamlı ve intizamlıydı.

Formasını giyip üzerine siyah sarı, o çok sevdiği hurkasını aldı. Mutfaktan girer girmez kahvaltı masasında olan ablası, onu görünce tiz bir çığlık attı. Abisi oralı bile olmadı.

“Anne şuna bak! Yine o hırkayı giymiş.” Hırkasına baktı. Gayet, temiz ve mevsim için elverişliydi. Tek bir kusuru bile yoktu.

“Ne varmış ki hırkamda?”

“Sen onu giydiğin için bize daltonlar diyorlar.” Abisi, ablası ve kendisinin arasında sadece bir yaş vardı. Boy uzunlukları yaş sıralamasına uygundu. Yine de tek suç hırkasınındı, öyle mi?

O esnada gözü, daltonların dördüncüsü olacak, o yıl okula başlayacak kardeşini aradı; ama bulamadı. Bir gün önce, evlerinin bahçesindeki dut ağacına çıkmışlardı. Balıktan, kaplumbağadan, arıdan, karıncadan konuşurlarken itiraf etmişti kardeşi.

“Abla okula gitmek istemiyorum”

“Neden peki?”

“Okula gidersem Pusula ve Usturlap -su kaplumbağalarım- ile ilgilenemem. Okula gidince onları özlerim. Hem bulutlara ulaşabilmem için daha çok zıplamam lazım.”

Kardeşinin evlerinin arkasında bulunan, yayı çıkmış o yaktakta, neden delicesine zıplayıp durduğunu şimdi anlamıştı.

“Yani sadece iki sebebin mi var, okula gitmemek için?”

“Evet.”

“Bu kadar az ha!”

“Nasıl yani?” Anlamaya çalışan gözlerle ablasına baktı. “Okula gitmemek için bir milyoncu sebebi olan bir kız tanıyorum. Bu kızı sen de tanıyorsun.” Ve anlatmaya başladı:

Bundan 6 sene öne ilkokula başladığım gün, 23 Eylül’e denk geliyordu. Kuzey yarım küre için sonbahar, Güney yarım küre için ilkbaharın başladığı malum gün... Bunu, bana

yaşlı bir teyze öğretmişti. Ağaca çıkmış, mavi önlüğümü kirletmişim. Üzerimdeki lekelerle bir Arizona kertenkelesinden farksızdım. Annem ağacın altında, inmem için dil döküyordu. Ablam geç kaldığı için söyleniyor, abim oralı bile olmuyordu. Annem pes etmeyeceğimi anlamış olacak ki zilin de çalmasıyla abimle ablamı okula götürdü.

Dönünce olacakları biraz hesap ettim, karıncalarım ve arılarla görüşmemi engelleyebilirdi. En iyisi okula gitmekti. Okula giden bir çocuk resmi çizip ağacın kenarına iliştim. Okul yolunu tabi ki de biliyordum. Söğüt ağacından dönüp, yol kenarındaki karahindibaları takip edip, karşıma çıkan ilk ebeğümece demetinden sola dönünce, okula varmış olurdum.

Karahindibaları takip ederken başım bir telefon direğine çarpınca durdum. Kafamı kaldırınca telefon direğinin gülümseğini gördüm.

Gülümseyen bir telefon direği mi? Bu, tabii ki de takım elbiselerini giymiş bir adamdı.

“Affedersiniz.”

“Okula mı gidiyorsun?”

“Evet, okula gitmiyorum, gitmek zorunda bırakılıyordum, ya neyse.”

“Ama okul geride kalmış.”

Arkamı döndüm, gerçekten de okul çok geride kalmıştı.

“Ama ilk ebeğümeceinden sola dönünce okul... Yine şu çiçekleri koparan, otları yolarlar yüzünden yolumu kaybettim.” Yabancı, hayretle gülümsedi. Bir şey soracaktı ki okula gitmekten vazgeçmiş, yanı başımda duran portakal ağacına tırmanmaya başlamıştım çoktan.

“Hey! Okula gitmeyecek misin?” Tanımadığım ve telefon direğine benzeyen adama baktım. Bütün sinirimi ve okula

gitmemek için bütün yalvarmalarına rağmen, beni okula gönderen anneme söyleyemediğimi bir solukta haykırdım.

“Hayır, okula gitmeyeceğim. Okula gitmemek için bir milyoncu sebebim var.

“Bir milyoncu sebep ha...” Gülmeye başlamıştı. “O da ne demek!” az önceki çıkışımdan dolayı utanıp sesimi alçalttım.

“Bir milyoncu, annemin bizi götürdüğü dükkânın adı. İçinde bir sürü oyuncak, minik eşya var. O eşyaların adedi kadar sebebim var?”

Durdu, düşündü, gülümseyerek başını salladı. Eger dinlemek isterse ona sebeplerimi anlatabilirdim. Saatine baktı, pek vakti varmışa benzemiyordu.

“Biliyor musun, okula gitmemizin tek bir sebebi var.” Neymiş o, dedim. Birazcık bile merakım yoktu.

“Çünkü okul bize gelemmez, o yüzden biz okula gideriz.” Şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştım. “Yani tek sebep okul, eve gelemediği için mi okula gidiyoruz? O zaman tekerlekli okul yapsınlar, herkesin evine gelsin.”

Tekrar güldü. “Hayır, hayır öyle değil. Okul bize gelemmez demek, her yerde bir şey öğrenebilirsin, öğrenmek sadece bir zamana veya bir mekâna mahsus değildir. Ama okul, sana anlatacakları olan yaşlı bir teyze gibidir. Durmadan konuşur, bazen aynı şeyleri tekrar eder bazen hiç duymadıklarını söyler. Ama ne olursa olsun, sana bir şeyler öğretmeye istekli ve iyi niyetlidir. O yüzden git ve yaşlı teyzenin gönlünü hoş tut.”

“Ama yaşlılar çok yavaş konuşuyor ve bir de durmadan esniyor. Onu dinlemekten sıkılırsam ya da ne dediğini anlamazsam ne olacak?”

“O zaman” dedi, eliyle yol kenarındaki çeşmeyi gösterdi. “Minik damlalar musluktan kurtulur kurtulmaz düşüyor. Taş, her üç saniyede düşen bu damlaların kuvvetinden değil

de devamlılığında olsa gerek aşınmıştı. Senin kafan, o taş-
tan daha mı kalın?”

Taşa baktım, hemen hemen aynı kalınlıkta sayılırdı. Evet
demek için ağzımı açacağım esnada, anlatmaya devam etti.

“Çok eski zamanlarda alimler, kitaplarını mum ışığında
mürekkep batırdıkları divitlerle yazarken, ilim öğrenmek is-
teyen bir talebe ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir şey öğrenemi-
yor. Bunun üzerine eşyalarını toplayıp evine dönmeye karar
verip yola çıkıyor. Bir mağarada, minicik su damlalarının ton-
larca ağırlıktaki taşı deldiğini görünce ‘Benim kafam şu taştan
daha mı kalın!’ deyip geri dönüyor ve eğitimini tamamlıyor.
Bu yüzden ona İbn-i Hacer denmiş.”

“Bunu, sana yaşlı teyze mi öğretti?” diye sordum. “Hayır,
bunu yaşlı bir amcadan öğrenmiştim.”

“Yaşlı amca mı?”

“Evet, burada ne demek istediğini ben de anlamamıştım.”

“Peki, sonra ne yaptın abla?”

Ağaçtan inip derse koştum. Beş senedir hal hatır ediyorum
yaşlı teyzeyle. Altıncı senemize başlayacağız. Bazen beni sı-
kıyor, uykum geliyor. Ama çoğu zaman gözlerimi açıp “Vay
canına!” diyorum. Eğitime başlamadan önce bir milyoncu
sebeğim vardı, oysa şimdi eğitime başlamak için bir milyon
sebeğim var.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından ikna olmuşu benziyordu.

“Ama arılarını özlemiyor musun?”

“Özlüyorum, o yüzden sarı siyah hırkamı giyiyorum ya.”